

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
TUOMIO (ensimmäinen jaosto)
11 päivänä helmikuuta 2003

Asia T-30/02

Wolfgang Leonhardt
vastaan
Euroopan parlamentti

Henkilöstö – Arviointi – Ylennys – Säännösten muuttaminen –
Siirtymätoimenpiteet

Täydellinen teksti ranskan kielellä . . . . . II - 265

Aihe: Kanne, jossa vaaditaan parlamentin 11.6.2001 tekemän päätöksen kumoamista siltä osin kuin siinä nollataan kantajalle kertyneet ylennyspisteet 1.1.2000 alkaen.

Ratkaisu: Parlamentin 11.6.2001 tekemä päätös kumotaan siltä osin kuin siinä nollataan Leonhardtille kertyneet ylennyspisteet 1.1.2000 alkaen. Parlamentti velvoitetaan korvamaan oikeudenkäyntikulut.

Tiivistelmä

*1. Henkilöstö – Ylennys – Siirtyminen järjestelmästä toiseen – Väliaikainen poikkeus asiaa koskevien pysyvien säännösten ja periaatteiden tiukkaan soveltamiseen – Hyväksyttävyyden rajat
(Henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdan 1 alakohta)*

*2. Henkilöstö – Ylennys – Uuden ylennysjärjestelmän käyttöönottoaminen – Aiemmin tunnustettujen ansioiden huomioon ottamisen rajoittaminen – Hyväksyttävyyden
(Henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdan 1 alakohta)*

*3. Henkilöstö – Arviointi – Ylennys – Uuden ylennysjärjestelmän käyttöönottoaminen – Siirtyminen vanhasta järjestelmästä uuteen – Ei ole mahdollista, että kaikki virkamiehet säilyttäisivät siirtymäaikana ansiot, jotka on tunnustettu ennen hänen ylentämistään, riippumatta ylentämispäivästä – Uralle omistautumisen periaatteen loukkaaminen – Lainvastaisuus
(Henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdan 1 alakohta)*

1. Rajoitukset, jotka liittyvät siirtymiseen virkamiesten uran hallinnointijärjestelmästä toiseen, voivat edellyttää hallinnolta väliaikaista ja tietyissä rajoissa tapahtuvaa poikkeamista kyseisiin tilanteisiin tavallisesti sovellettavien pysyvien säännösten ja periaatteiden tiukasta soveltamisesta. Tällainen poikkeaminen on kuitenkin oltava perusteltavissa siirtymiseen liittyvällä pakottavalla tarpeella eikä sen kesto tai laajuus voi ylittää sitä, mikä on välttämätöntä, jotta siirtyminen järjestelmästä toiseen tapahtuisi järjestelmällisesti.

(ks. 51 kohta)

2. Virkamiesten voimassa olevien ylennyskeinojen muuttamisen tavoitteena on oletettaman mukaan korjata tiettyjä aiempien säännösten soveltamisesta johtuvia hankaluuksia. Tällaiseen uudistusprosessiin, jonka tarpeellisuuden harkinnassa hallinnolla on laaja harkintavalta, liittyy näin ollen olennaisesti se, että tietyinä päivinä virkamiesten ansioita aletaan arvioida uusilla perusteilla. Hallintoa ei uudessa järjestelmässä voida vaatia ottamaan huomioon täysimääräisesti ja täysin samalla tavoin virkamiehille aiemmassa järjestelmässä annettuja arviointeja, sillä tämän seurauksena ylennystavan uudistaminen jäisi lähes väistämättä vaille käytännön merkitystä, koska toimihenkilöillä ei ole oikeutta voimassa olevan säännösten muuttumattomuuteen. Sen, että aiempien arvostelujen huomioon ottamista rajoitetaan, mikä merkitsee sitä, etteivät kyseessä olevat virkamiehet voi edetä pidemmälle kuin ylempään palkkaluokkaan sellaisen teoreettisen laskelman vuoksi, jossa aiemmat arvostelut muunnettiin uuden järjestelmän mukaisiksi ylennyspisteiksi, ei voida katsoa ylittävän nimittävän viranomaisen toimivaltaa muokata siirtymävaiheen ajaksi virkamiesten ylentämistä koskevien säännösten muuttamista. Tällöin nimittäin ainoastaan määrätään huomioon otettavien, aiemmin tunnustettujen ansioiden enimmäismäärä.

Enimmäismäärän asettamista virkamiesten muunnettaville ylennyspisteille tasolle, joka vastaa palkkaluokan muuttamisen viitekynnysarvoa, ja tästä sellaisille virkamiehille aiheutuvaa uudelleen aloittamista ylempässä palkkaluokassa, jotka ovat saavuttaneet tämän kynnysarvon uuden järjestelmän tullessa voimaan, voidaan näin ollen pitää perusteltuina säännösten muuttamiseen liittyvien tarpeiden vuoksi.

(ks. 55 – 57 kohta)

Viittaukset: asia 62/75, de Wind v. komissio, 1.7.1976 (Kok. 1976, s. 1167, 17 kohta) ja asia T-557/93, Rasmussen v. komissio, 13.7.1995 (Kok. H. 1995, s. I-A-195 ja s. II-603, 20 kohta).

3. Vaikka säännösten muuttamiselle on tyyppillistä luoda tietynä päivänä uusia tilanteita muuttamalla aiemmin luotujen tilanteiden huomioon ottamista, on tarpeen vähintään ottaa uuden järjestelmän voimaantulosta alkaen käyttöön yhdenvertainen kohtelu kaikkine siitä johtuvine seurauksineen. ”Menneisyyden painolastin sulauttaminen” ei voi olla perusteena epäyhdenvertaiselle kohtelulle arvioitaessa uusien säännösten valossa samanlaisia tilanteita, jotka ovat syntyneet niiden voimaantulon jälkeen.

Parlamentin virkamiesten uuden ylennysjärjestelmän täytäntöönpanoon liittyvään säännöstöön kuuluva säännös, jonka mukaan ylennetyn virkamiehen ylennyspisteet nollataan siirtymäkauden aikana riippumatta ylennyshetkestä, loukkaa virkamiesten yhdenvertaisen kohtelun periaatetta eikä sitä voida perustella tarpeilla, jotka liittyvät siirtymiseen järjestelmästä toiseen. Kyseinen säännös loukkaa myös uralle omistautumisen periaatetta, jota yhdenvertaisen kohtelun periaatteen tapaan on noudatettava henkilöstösääntöjen 45 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetussa ylennyskelpoisten virkamiesten ansioiden vertailumenettelyssä.

Vaikka nimittävä viranomainen voi, kun kyse on kahdesta samat ylennyspisteet saaneesta virkamiehestä, päättää ylentää tietyn henkilön jonkun toisen sijasta, kun otetaan huomioon erityisesti heidän ansioidensa numeroihin perustumaton arviointi, tämä ei kuitenkaan saisi estää virkamiestä, jota ei ylennetty, saamasta ylennyspisteitä vuodelta, jonka osalta ylennetty virkamies voi saada ylennyspisteitä myöhempää ylennystä varten. Säännös, joka muodostaa poikkeuksen sellaisten ylennyspisteiden säilyttämisen periaatteeseen, jotka ylittävät sen kynnysarvon, josta lähtien ylentäminen on mahdollinen, ja jonka mukaan milloin tahansa siirtymäkauden aikana ylennetyn virkamiehen ylennyspisteet nollataan, johtaa kuitenkin juuri tähän.

(ks. 59, 63, 64 ja 67 kohta)

Viittaukset: yhdistetyt asiat 20/83 ja 21/83, Vlachos v. yhteisöjen tuomioistuin, 13.12.1984 (Kok. 1984, s. 4149, 19 kohta) ja asia T-280/94, Lopes v. yhteisöjen tuomioistuin, 29.2.1996 (Kok. H. 1996, s. I-A-77 ja s. II-239, 138 kohta).